

AGRUPACIO EXCURSIONISTA ATALAIA

C. Anselm Clavé, 3 Tel. 293 12 57 Vilanova i La Geltrú

FEDERADOS A: FEDERACION CATALANA DE MONTAÑA
FEDERACION CATALANA DE ESQUI

COMITE DE EXPLORACIONES SUBTERRANEAS DE CATALUÑA

ASOCIACION ESPAÑOLA DE CAMPING Y CARAVANA

CIRCULAR PER ALS SOCIS-OCTUBRE DEL 1967

Notas del Consejo Directivo

Todo socio mayor de edad, con 2 años de antigüedad que desee presentar su candidatura a la presidencia, deberá hacerlo antes del día 29 de Octubre, en carta dirigida al Consejo Directivo.

Todos los socios que forman el Consejo Consultivo quedan convocados para el día 4 de Noviembre a las 10 de la noche en el local social para examinar las candidaturas presentadas.

CURSET JUVENIL 1967-1968 DE LA A. E. ATALAIA

L'entitat, ha organitzat un curset juvenil, per a fomentar l'afició a la muntanya entre els nois i noies de Vilanova.

Les normes generals que s'observaran en aquest curset son:

—Poden participar els nois i noies mes joves de 18 anys, o be que els hagin complert durant l'any 1967.

—Els participants, han de ser residents de Vilanova i La Geltrú o be ser socis de la A. E. Atalaia.

—Han de tenir el corresponent permis dels pares.

—S'han d'inscriure en la fulla col·locada expressament a la taula d'anuns de l'entitat

—Han de seguir les indicacions dels instructors, del contrari podran ser expulsats.

—Es obligatori portar motxila en les excursions, l'Atalaia en deixarà gratuïtament a aquells que no en tinguin.

—L'Atalaia pagarà la meitat dels gastos de viatge dels participants que siguin socis de l'entitat.

—Existirà una classificació per punts entre els participants.

—Els dos participants que al final del curset sumin mes punts, guanyarant un magnific viatge, amb despeses pagades de com

a mínim una setmana de duració, a les muntanyes de França, previst per l'estiu del 1968.

—Es donarán 100 punts per cada dia de sortida.

—El que a l'hora anunciada en la fulla de sortida no estigui en el lloc indicat, perdrà 20 punts. La sortida de l'excursió es fara 15 minuts després.

—Es donaran punts per altres activitats que es facin i que es determinaran en cada excursió.

—Els punts obtinguts en cada excursió, per cada participant, s'anotaran en una tarjeta que es posara dintre d'una bustia.

—El dia 11 d'Octubre a les 9 del vespre i en el local social de l'entitat, es fara una reunió informativa per a tots els participants.

—El final del curset, es fara una reunió el dia 20 de juny, en la cual s'obrirà la bustia i es contarán els punts obtinguts per cada participant. Els dos que sumin mes punts serán els guanyadors.

—Les coses no previstes aquí, així com les modificacions de dates que hi puguin haver es resoldran sobre la marxa per els instructors.

—Dirigiran el curset els socis Marcel·lí Ferrer i Margarida Paterna de Ferrer.

La Masia d'En Cabanyes

En el nostre terme municipal (30,4 Km² d'extensió) hi ha un gran nombre de masies escampades, algunes d'elles de molta antigor, d'altres que aconseguiren el que són en la centúria passada, quan Vilanova era un gran empori del comerç amb les possessions que teníem encara a Amèrica, però de totes aquestes cases de camp n'hi ha una que és coneguda per tots els vilanovins i que mereix un interès especial. Es la Masia d'En Cabanyes, o, abans, d'En Parellada.

Aquest casal es troba situat al Nord de la ciutat, a uns 60 metres sobre el nivell de la mar i a 2 km. del nucli urbà. Fou edificada en el segle divuitè. Es d'aspecte sever i senyorial, d'estil marcadament neoclàssic amb lleugera influència italiana. Es troba voltada d'un jardí amb força arbreda, que li dona un aire romàntic que fa evocar temps anteriors; prop d'ella s'esmuny el «Torrent del Padruell», ara sec. Prop d'aquest torrent hom pot admirar un arbre vell i corpulent, anomenat des de fa temps «El pi gros» (de la família dels «pinus regius»), exemplar únic en aquests contorns. Medeix 3,73 m. de perímetre.

A la Masia d'En Cabanyes visqué els seus darrers dies el cèlebre poeta vilanoví Manuel de Cabanyes i Ballester. Ell sol omplí i segueix omplint la història poètica local.

Les dependències d'aquest casal senyorial són com un espectre que guarden en el més profund silenci els passos del poeta. Actualment, el seu descendent, el pintor Alexandre de Cabanyes, hi té instal·lat el seu estudi pictòric.

Parlar del casal és parlar del poeta. No podem, per tant, passar per alt de fer la ressenya dels fets principals del poeta.

Nasqué (27-1-1808) a la casa que els seus pares tenien a la Plaça de les Cols (cantonada amb carrer del Comerç). A la façana hi ha una làpida, que diu: «En esta

casa, en 1808, nació el poeta Manuel de Cabanyes».

Cursà els estudis primaris d'humanitats als Escolapis de Barcelona (Col·legi de Sant Antoni). Seguí després les Universitats de Cervera, València, Osca i Saragossa on estudià la carrera de Dret Civil, la qual acabà el 1831. A l'any següent obtingué el privilegi d'èsser anomenat advocat dels «Reales Consejos» el qual no exercí mai, per les notícies que hom té. Absort per l'afició a la literatura, que el coneixement de les llengües grega i llatina i dels principals idiomes vius europeus li permeteren de desenvolupar de manera insospitada, es dedicà plenament al culte de les Muses.

En col·laboració amb el seu amic Joaquín Roca i Cornet publicà, el 1832, sota anònim, la traducció (al castellà) de «Les Nits», de Torcuato Tasso, i el 1833 publicà el seu únic opuscle de poesia amb el títol de «Preludios de mi lira», també sota l'anònim.

Sols publicà amb signatura la seva Oda a Donya Josefa Amàlia, Reina d'Espanya, i el Cant Nupcial.

Ultra les anteriors, el «Píndar català» segons l'anomena el poeta i publicista Octavi Saltor, va deixar escrites altres poesies i traduí «Mirra», de Víctor Alfieri.

Entre els seus manuscrits figuren una «Història de la filosofia», l'anècdota «La llum de Harem», una «Història de César» i un discurs sobre la història literària d'Espanya. Entre les seves traduccions hom troba les «Cartes a Lora» i el conte «Belfagor arquidiabla», de Maquiavel.

Segons la tradició, la «Julia» que cantà en els seus versos era la dama vilanovina Antònia Inglada i Roig. Però ningú no ho pot assegurar.

El Poeta Cabanyes és la figura senyera del Prerenaixentisme català. La seva obra és eminentment catalana, però, degut a l'ambient del seu moment, l'escrigué en castellà.

Prés d'una cruel malaltia, la matina-
da del 16 d'Agost del 1833, entregava la
seva ànima al Suprem Faedor, a la Masia
dels seus antepassats, essent portat el cadà-
ver, per ordre dels familiars, al Cementiri
de La Granada. Fins el 31 d'Octubre del
1953, que foren traslladades les restes mor-
tals al nostre Cementiri.

Els Cabanyes eren en aquella època
uns dels principals terratinens de la vila.

«Amics de la sardana»

FOLKLORE

Hom usa — i abusa — a desdir de la
paraula «Folklore». És una paraula
«inventada» a casa nostra a primers
de segle quan musicòlegs, costumistes,
arqueòlegs, anaven recorrent el país,
per muntanyes i platges, per desente-
rrar cançons i danses que havien res-
tat sota les cendres després d'una
centúria i mitja de decadència. Eren
aquells homes il·lustres, pioners del
ressorgiment del nostre poble, que es
deien Millet, Pujol, Amades, Camp-
many, Violant. Aquests homes — i
molts d'altres —, a l'ombra d'una bar-
ca del bou, al costat del paller d'una
masia aïllada, sota les voltes d'una
plaça rural, tot conversant i «perdent
el temps» amb llops de mar, pastors
d'alta cinglera, pagesos cantelluts,
puntaires escardalenques, teixidores
consumades, clergues rebuscaires, re-
descobrien tot el món de bellesa de
cançons i danses de tota mena que
havien estat patrimoni de les gents
que segles enllà ens havien precedit
en el caminar per aquest clap de terra

Disposaven de gran fortuna i de grans pos-
sessions. Llur contacte amb el poble era
gairebé nul.

Peró tot aixó són sols records histò-
rics. Del poeta hem d'acabar de parlar
dient el que escrigé el crític Josep Ixart, el
1869: «Fou, més que una realitat, una espe-
rança; però, quina esperança!».

Salvador Llorach i Santís

que és la nostra Catalunya.

Aquells homes, patriotes i cien-
tífics, augmentaven les planes de l'In-
ventari de les possessions populars
amb les melodies i la plàstica que
havien estat Vida de les nostres gents
que es cantaven bressant el nadó, fes-
tejant les collites, celebrant les diades
litúrgiques, que es puntejaven enmig
de l'alegria d'unes noces, per reme-
morar les victòries contra els sarraïns
o per reivindicar les ofenses feudals.

«Folklore» és un mot compost,
de procedència anglesa. («Folk» vol
dir poble, gent, país. «Lore» significa
ciència, coneixement). Equival a
«ciència popular», o sigui aquella es-
pecialització científico-artística que té
cura de salvaguardar i ennoblir les
exhalacions que el poble ha anat llen-
çant en els moments de goig i de do-
lor. A més, que creiem que fou un
mal moment imposant aquest mot, se
n'ha fet, en general, mal ús. Perqué
si és una ciència que recull, que treu
la pols, que rememora, és senyal que

els objectes sobre els quals maniobra no formen part de la Vida.

Ací rau l'error de molta gent, la quan de tot en diu Folklore. Principalment hom usa de paraula de cara a les manifestacions populars andaluses, amb el «cante hondo» i derivats. Tot són «Festivales Folklóricos». No. No és veritat. Tot el cant i dansa que emocinna la gent d'aquelles terres no són folklòriques pel motiu que no són uns records dels antepassats sinó que es quelcom que viu en l'entranya, a tot el cos i a l'esperit d'aquelles gents. Es el cas, per exemple, però a l'inrevés, de «Les Danses de Vilanova» i de molts coneguts ballets populars, ja definitivament fora de les ànsies vullangueres del nostre jovent.

Igualment que amb les manifestacions populars andaluses, passa amb la sardana. Ella «es la dansa mes bella», de llavors i d'ara. Encara es viva. Amb ella, milers i milers d'hommes i dones, nois i noies, nens i nenes, de les terres catalanes i a altres parts del món, es donen les mans i la puntejen, i hi disfruten, i hi glateixen, i hi suspiren, i hi suen moltes camises i coneixen aquesta processó inigualable de compositors i instrumentistes, i tot estrenyint-se les mans es fan avui moltes parelles d'enamorats que sols són trencades a l'últim respir després de dotzenes d'anys i les mares porten els menuts a l'inici del punteig i ella és no sols gaudi d'uns moments d'expansió juvenívola sinó que és beutat musical, literària i escultòrica, que tot és poesia, i és un emplaçament a un

Presidente: Pere Camarós i Robert
Secretario: Xavier Salleras i Asensio
Dirección boletín: Xavier Capdet i Solé

sentiment saludable d'amor a la terra que ens l'ha produïda.

No; la sardana i tot el que té vida puixant —com la cançó que ara canten i taral·legen millers de joves catalans no és folklore, perquè folklore vol dir museu, record, nostàlgia, i la vida ha d'ésser per ésser paladejada.

JOSEP FONT

AVISO

Los socios y acompañantes que han hecho uso del Refugio «Baldrich» durante las pasadas vacaciones, y no han hecho efectivo su estancia, podrán hacerlo todos los lunes y martes de 9 a 10 horas de la noche en la Entidad.

El Delegado del Refugio,
JOAN FUSTE

ESPELEOLOGIA

Durant aquest mes d'octubre tindrà lloc un curset d'espeleologia amb dissertacions de personal foraster i de la nostra Atalaia. Programes apart.

NAIXEMENT

Els nostres amics, matrimoni Josep Blanes - M.ª Pilar Meléndez ha vist enjoiada la seva llar amb el naixement d'una nena a la qual ha estat posat el nom de Núria.

La nostra enhorabona.

SECCIO DE CULTURA

En el sorteig corresponent al mes de Setembre ha estat premiat el soci Joan Rosselló i Muñoz, amb el llibre «Ciències humanes i filosofia»; autor: Lucien Goldmann

El soci premiat pot passar a recollir el llibre qualsevol dimarts o dijous de 8 a 10 del vespre, caduca als 60 dies del sorteig.

En cas de no ésser recollit, passarà a formar part de la nostra biblioteca.